

γάστρος ὁ, Λευκ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μεγίστ. Στερελλ. (Μεσολόγγ.) — Κ. Στασινόπ., Μεσολόγγ. 1, 284 Κ. 'Ανα-
μαδ., Θαλασσ. 'Εγκυκλοπ. 2, 186 γάστρος Στερελλ. (Με-
σολόγγ.) γάστρους 'Ηπ. (Δωδών. Ζαγόρ. Κοπάν. Κατσα-
νοχώρ. Χουλιάρ. κ.ά.) Σάμ. (Τηγάν.) Στερελλ. (Εύρυταν.)
'Εκ τοῦ οὗς. γάστρα. Διὰ τὴν μεταβολὴν τοῦ γένους,
βλ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 1, 120. 2, 112. Πβ. καὶ Βυζαντ. γά-
στρον, τὸ = εἶδος ὑδρίας (Δουκ., ἐν λ. νεμπότης). Εἰς
τὸν τύπ. γάστρος ὑπόκειται ἀσφαλῶς παρετυμολογία ἢ
συμφυρμός πρὸς τὸ 'γγαστρώνω, βλ. ἰδ.

1) Γάστρα 1, βλ. ἰδ. 'Ηπ. (Δωδών. Ζαγόρ. Κοπάν. Κα-
σανοχώρ. Χουλιάρ. κ.ά.) Στερελλ. (Εύρυταν.): Δὲν ἔχ' κατ'
τὸ γάστρους κὶ δὲν γαλουπῆθ' κὶ τοῦ φουμι 'Ηπ. (Ζαγόρ.)
Βάλ' τοῦ γάστρου 'ς τὴ φουτιὰ αὐτόθ. 2) 'Ο ἰχθύς κέφαλος
ὁ λεπτόρρυγχος (mugil saliens), τῆς οἰκογενείας τῶν μουγι-
λιδῶν (mugilidae), ἰδίᾳ τὸ θηλυκὸν αὐτοῦ, ἐξ οὗ ἐξάγεται
ἀβγοτάραχον Λευκ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μεγίστ. Σάμ. (Τηγάν.)
Στερελλ. (Μεσολόγγ.) — Κ. Στασινόπ., ἐνθ' ὅν. Κ. 'Αναμαδ.,
ἐνθ' ὅν. Συνών. κούτουλας, μπάφα.

γαστροσκοπέλλα ἡ, ἀμάρτ. 'ουαστροσκοπέουα Νάξ.
(Φιλότ.)

'Εκ τῶν οὗς. γάστρα καὶ σκουτέλλα.
Μεγάλη πηλίνη λεκάνη: Φέρτε τὴ 'ουαστροσκοπέουα νὰ
βάλωμενε τὸ ξύουα μέσα, νὰ τὸ φάμενε.

γαστρούδιν τό, Κύπρ. γαστροῦ'ιν Κύπρ.
'Εκ τοῦ οὗς. γαστρί καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -οῦδιν, δι'
τὴν ἰδ. -οῦδι.

'Οστρακον, θραῦσμα πηλίνου ἀγγείου: 'Εσύναξα κάμποσα
γαστρούδκια τς' ἐβαλά τα τὸ ἕνα πὰ 'ς τὸ ἄλλον. Συνών.
ἰδ. ἐν λ. γαστρί 3.

γαστρούλα ἡ, Ζάκ. Πελοπν. (Μάν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.
'Αχυρ. Περίστ.)

'Εκ τοῦ οὗς. γάστρα καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -οῦλα.
1) 'Η μικρὰ «γάστρα», δι' ὃ ἰδ. γάστρα 1 Στερελλ. ('Α-
χυρ. Περίστ.): "Ερρ'ξα τοῦ φουμι 'ς τὴ γαστρούλα Περίστ.
β) Μεταφ., ἡ κατὰ τὸν χορὸν ἐκτελούμενη ὑπὸ φουστανελο-
φόρου κυκλικῆ στροφῇ μετὰ κάμψεως τῶν γονάτων, ὅποτε
ἡ ἀνεμιζομένη φουστανέλα λαμβάνει τὸ σχῆμα «γαστρούλας»
Στερελλ. ('Αχυρ. Περίστ.): Κάρι κὶ κανιὰ γαστρούλα (προ-
τροπὴ πρὸς χορευτὴν) 'Αχυρ. 2) 'Η μικρὰ «γάστρα», δι' ὃ
ἰδ. γάστρα 6 Ζάκ. 3) Γαστέρα 4, βλ. ἰδ. Πελοπν. (Μάν.)
|| 'Ασμ.

Μόνε γαστρούλα ζηλευτὴ μὲ τ' ἀσημένιο χέρι,
πῶκανε κρύσταλλο νερό, χειμῶνα καλοκαίρι
(ἐκ μοιρολ.) 4) Εἶδος ἀγρίου χόρτου Στερελλ. (Αἰτωλ. Πε-
ρίστ.)

γαστροψώμι τό, 'Ηπ. (Θεσπρ.) γαστροψώμ' 'Ηπ.
(Δωδών. κ.ά.)

'Εκ τῶν οὗς. γάστρα καὶ ψωμί.
'Αρτος ἐψηθεὶς διὰ τῆς «γάστρας», δι' ὃ ἰδ. γάστρα 1.

γαστρώνω (I) Νάξ. (Τσικαλαρ.) Μέσ. γαστρώνουμι
Μακεδ. (Κοζ.)

'Εκ τοῦ οὗς. γαστρί ἢ γάστρα.
1) 'Ενεργ., τοποθετῶ στῶμα ἀπὸ θραύσματα ἀγγείων,
ἀπὸ «γαστριά» (βλ. γαστρί 3), ἐπὶ τῶν πρὸς ὀπτησιν ἀγ-
γείων, δι' ὧν ἔχει προηγουμένως πληρωθῇ ἡ κάμιнос (εἰς
τὴν γλῶσσαν τῶν ἀγγειοπλαστῶν) Τσικαλαρ. 2) Μέσ. με-

ταφ., κάθημαι ἀναπαυτικῶς καὶ ἀμερίμνως Κοζ.: Τί γα-
στρώθ'κ'ις ἔτ'ς; Συνών. στρογγυλοκάθομαι.

γαστρώνω (II), βλ. 'γγαστρώνω.

γάτουλο τό, 'ΑΚρήτ. γάτουλας ὁ, Ζάκ. — Γ. Ξενόπ.,
Ζακυθιν. μηχανήλ., 110 Κακὸς δρόμ., 15 γάδουλας Κύθηρ.
γάδουλας Κύθηρ.

'Εκ τοῦ 'Ενετ. gatolo = ὑπόνομος.

1) 'Υπόνομος, ὁχετὸς Ζάκ. — Γ. Ξενόπ., ἐνθ' ὅν.: Βουλ-
λῶσανε οἱ γάτουλοι καὶ ξεχείλισε ἡ Πλατεία Ρούγα Ζάκ.
— Τὸ καντοῦνι τους ἦταν αὐλακωμένο καταμεσῆς ἀπὸ τὸν
ὁχετό, τὸν ἀπαίσιο γάτουλα, ξεσκέπαστο Γ. Ξενόπ., Κα-
κὸς δρόμ., ἐνθ' ὅν. β) Οἰαδῆποτε αὐλαξ πρὸς διοχέτευσιν
ρέοντος ὕδατος Ζάκ.: Ν' ἀφήσης γάτουλους 'ς τσι λιθιές νὰ
μπαίνουν τὰ νερά (λιθιές=μανδρότοιχοι ἐξ ἀργῶν λίθων).
γ) Λάκκος περιέχων ἀκάθαρτα ἢ βορβορώδη ὕδατα Κύθηρ.
2) 'Υδραγωγεῖον ποσίου ὕδατος κατεσκευασμένον ἐκ πη-
λίνων σωλήνων 'ΑΚρήτ.

'Η λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τύπ. Κάτολας Κρήτ. (Χαν.)

γάττα ἡ, κοιν. γάττα Καλαβρ. (Μπόβ.) Καππ. (Ποτάμ.)
κάττα πολλαχ. καὶ Καππ. ('Ανακ. 'Αραβάν. Γούρτον. Φλογ.)
Πόντ. ('Αργυρόπ. Κοτύωρ. Κρώμν. Οἶν. Τραπ. Χαλδ.)
κάτ-τα Εὐβ. ('Ανδρων. Κουρ. 'Οξύλιθ. κ.ά.) κάτ-θα Κάλυμν.
Κάρπ. Κάσ. Κῶς Ρόδ. Σύμ. Σχιν. Τήλ. κάτσα Μέγαρ.
Πληθ. κάττες τά, Πόντ. (Οἶν.) κάττας τά, Πόντ. ('Αρ-
γυρόπ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Τραπ. Χαλδ.)

Τὸ Βυζαντ. γάττα καὶ κάττα, βλ. ἐκ τοῦ μεταγν. Λατιν.
catta. Βλ. καὶ γάττος.

1) Τὸ γνωστὸν οἰκοδίατον θηλαστικὸν γαλῆ ἢ αἰλουρος
ἢ κατοικίδιος (felis domestica), τῆς οἰκογενείας τῶν αἰ-
λουριδῶν (felinae), κυριολεκτικῶς μὲν τὸ θηλυκὸν αὐτῆς,
καταχρηστικῶς δὲ καὶ συνήθως πᾶσα γαλῆ ἀνεξαρτήτως
γένους κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Καππ. ('Ανακ. 'Αραβάν.
Ποτάμ.) Πόντ. ('Αργυρόπ. Κοτύωρ. Κρώμν. Οἶν. Τραπ.
Χαλδ.): 'Η γάττα νιαουρίζει - 'Εχω μιὰ γάττα ζημιάρα
- Πόσες γάττες ἔχετε 'ς τὸ σπίτι; κοιν. 'Εχουμι ἕνα σουρὸ
γάττις Εὐβ. ('Ακρ. κ.ά.) 'Η κάττα μας ἔκανε γατσουλά-
κια Κρήτ. (Σέλιν. κ.ά.) 'Οτι νὰ 'εννήση ἡ κάττα σας, νὰ
μοῦ δώσετε θέτε κ' ἐμένα 'να γατσουλάκι Νάξ. ('Απύρανθ.)
Νίβγεται ἡ κάττα μας, μουςαφίρ'δ'ις 'ὰ νὰ 'ρτ'να Θράκ.
(Σαρεκκλ.) 'Εχουμε μιὰ κάτ-τα τσαὶ τρία κατ-τάτσια Εὐβ.
(Κουρ. κ.ά.) 'Η κάτ-θα μου ἦκαμεμ-βένδε κατ-θάτδια Κῶς
Εἶδεν ὁδρός της μιὰ γάτ-θα Σύμ. || Φρ. Τὰ πᾶνε σὰν τὴ
γάττα μὲ τὸ σκύλλο (ἐπὶ τῶν διαρκῶς διαφωνούντων ἢ ἐρι-
ζόντων) κοιν. Οὔτε γάττα, οὔτε ζημιὰ (ἐπὶ ἐσκεμμένης ἐξα-
φανίσεως παντὸς πειστηρίου ἐνοχῆς) κοιν. Κάθεται σὰν τὴ
βρεμένη γάττα (ἐπὶ τοῦ ἐμφανῶς ἐνόχου κακῆς πράξεως)
κοιν. 'Αμον μαλαγμέντσα κάττα (συνών. τῇ προηγ.) Πόντ.
(Χαλδ.) Εἶναι ἐφτάφυχος σὰ γάττα (ἐπὶ τοῦ ἔχοντος ὀργα-
νισμόν ἀνθεκτικὸν εἰς τὰς ἀσθενείας) σύνθηθ. 'Αμον τὴν
κάτταν ἐφτὰ φία ἔχει (συνών. τῇ προηγ.) Πόντ. (Χαλδ. κ.ά.)
'Επιασε τὴ γάττα ἀπὸ τὰ νύχια (ἐπὶ τοῦ ἀποτυχόντος εἰς
οἰκονομικῆς φύσεως ἐπιχείρησιν) πολλαχ. Σκίζει τὴ γάττα
(ἐπὶ τοῦ συνηθίζοντος νὰ ἐκφέρῃ ματαίας ἀπειλάς) πολλαχ.
Τὰ σκεπάζει σὰν τὴ γάττα (ἐπὶ τοῦ συγκαλύπτοντος ἐν-
τέχνως τὰ πειστήρια τῆς ἐνοχῆς του) πολλαχ. || Παροιμ. φρ.
Τρώει ἡ γάττα ψάρια; (ἐπὶ περιττῆς ἐρωτήσεως) πολλαχ.
Δὲ ρωτοῦν τὴ γάττα ποῦ θὰ βάνουν τὰ ψάρια (ἐπὶ ἐρω-
τήσεων ἀπευθυνομένων πρὸς οὓς ἀκριβῶς δὲν χρειάζεται)
πολλαχ. Πίνει ἡ γάττα ξίδι; (ἐπὶ τοῦ ἐξ ἀνάγκης ἢ ἐκ

πεποιθήσεως ἐγκρατοῦς) ἐνιαχ. Ἡ κάττα πίν' ὀξίδ'; (συνών. τῇ προηγ.) Πόντ. (Χαλδ.) Θέλ' κ' ἡ κάττα ρεπάν' (ἐπὶ παραλόγου ἢ ἀκαίρου ἀξιώσεως) Θράκ. (Σαρεκκλ.) || Παροιμ. Ἐφυγε ἡ γάττα καὶ χορεύουν τὰ ποντίκια (ἐπὶ ἀταξιών ἢ παραβάσεων γινόμενων ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ πατρός, διδασκάλου, προϊσταμένου, κλπ.) κοιν. Ἡψόφησεν ἡ γάττα τσαὶ χορεύουν τὰ bodítzia (συνών. τῇ προηγ.) Ἄνδρ. Τὰ κάττας ἐξενίτεψαν κ' οἱ πεντικοὶ χορεῦ'νε (συνών. τῇ προηγ.) Πόντ. (Κρώμν.) Γάττα πού κοιμάται ποντικούς δὲν πιάνει (ἐπὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ὀκνηρίας) πολλαχ. Ἡ γάττα γιὰ τὰ ψάρια τῇ γούνα τζη πουλεῖ (ἐπὶ κοιλιόδούλων) Θήρ. Ἡ παροιμ. ἐν παραλλαγ. κ. ἀ. Δέβ' τ' γάττα κὶ τρώει ψουμί (ἐπὶ φιλαργύρων) Μακεδ. (Βελβ. κ. ἀ.) Ὁ πριος λυπάται τῆς κάτ-θας τὸ ψουμί, τρώουν οἱ ποντικοὶ τὰ ρούχα του (ἐπὶ ἀνοήτου καὶ ἀσκόπου φειδοῦς) Σύμ. Βούδα πουλεῖ καὶ κάττας ἀγοράζ' (ἐπὶ τῶν ἀλογίστως, καὶ ἐπιζημιώως ἄρα, συναλλασσομένων) Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) Τ'ς γάττας ἡ δρουμὴ ἴσιαμι τὸν ἀχυριῶνα (ἐπὶ ἀψιχόρων εἰς τὴν ἐργασίαν) Εὐβ. (Στρόπον.) Ἡ γάττα ὄντας δὲ φτάν' τὰ ψάρια, λέει: βρουμᾶν (ἐπὶ τῶν τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν ποιουμένων) Ἡπ. Θεσσ. Θράκ. (Αἰν.) Ἡ κάττα 'ς σὸ κρέας 'κ' ἔφτασεν καὶ εἶπεν: Παραθκενὴ ἔν' (συνών. τῇ προηγ.) Πόντ. (Τραπ.) Πβ. τὸ Αἰσώπειον: «ὄμφακές εἰσιν». Ἡ κάττα ντὸ γεννᾶ, πεντικὸν πιάν' (ἐπὶ τῆς ὁμοιότητος τῶν ἐλαττωμάτων μεταξὺ γονέων καὶ τέκνων) αὐτόθ. Πβ. καὶ γάττος 1. || Ἄσμ.

Σὰ μᾶθ' οὐ σκύλλους γράμματα κ' ἡ κάττα νὰ διαβάξῃ, τότες θὰ παδριφτῆς κὶ σύ, νὰ κἀν' ἡ κόσμους χάξι

Λέσβ. 2) Συνεκδ., τὸ δέρμα τῆς γαλῆς (εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν γουναράδων) Ἀθῆν. Μακεδ. (Καστορ.) Συνών. γαττοπροβιά, γαττουλοπροβιά, γαττουλοτόμαρο.

3) Εἶδος καρκινίου τῆς θαλάσσης, πιθανῶς βερνάρδος ὁ ἐρημίτης (eupagurus bernardus), τῆς οἰκογενείας τῶν παγουριδῶν (paguridae) Σκυρ. Σύμ. Συνών. γάττος 3. β) Τὰ κογχύλια ἐντὸς τῶν ὁποίων διαβιοῦν τὰ μαλακόστρακα ταῦτα, χρησιμοποιοῦμενα ὡς φάρμακον κατὰ τοῦ ἔρπητος μετὰ προηγουμένην διάλυσιν τῶν ἐντὸς ὁποῦ λεμονίου, ἢ εἰς περίπτα ζώων, ἢ καὶ ἀπλῶς εἰς παιγνίδια μικρῶν παιδιῶν Κύπρ. Σκυρ. Σύμ.

4) Εἶδος ἀγριοχόρτου βρωσίμου, ἀυναλδία ἡ τριχωτὴ (haynaldia villosa), τῆς τάξεως τῶν ἀγρωστωδῶν (graminaeae), γνωστὸν ὡς: τ'ς γάττας τ' ἀφτί Σαμοθρ., τ'ς γάττας τὰ β'ζιὰ Θεσσ., τ'ς γάττας τοῦ σταφύλ' Ἡπ. Συνών. ἀγριοσικαλεῖα, ἀγριοσίταρο 1γ. 5) Ἀκιδωτὸς κρίκος τοποθετούμενος εἰς τὸ πρὸς τὴν σιαγόνα ἄκρον τῆς φορβειᾶς τῶν ὑποζυγίων, τὰ ὁποῖα ἀναγκάζει εἰς ταχὺ βάδισμα διὰ τοῦ ἐρεθισμοῦ ὃν προκαλεῖ συρομένης τῆς φορβειᾶς Μακεδ. (Ὁλυμπ.) 6) Εἶδος κολυμβητικοῦ σχήματος Προπ. (Πάνορμ.) Πβ. γαττίτσα 3. 7) Μετων., ἄνθρωπος (κυρίως γυνή) πονηρὸς καὶ δόλιος Μακεδ. (Βογατσ.) Μέγαρ. Σύμ. Σῦρ.: Εἶναι μὲν γάττα! Σῦρ. Τί γάττα πού εἶμι! Βογατσ. Πβ. γάττος 5. β) Ἄνθρωπος ὀξυδερκής εἰς τὸ σκότος Μακεδ. (Βογατσ.): Εἶμι σουστή γάττα! γ) Ἄνθρωπος δειλὸς Ζάκ. 8)

Εἶδος παιδιᾶς, καθ' ἣν οἱ παίζοντες σχηματίζουν κύκλον, εἰς τὸ μέσον τοῦ ὁποίου ἵσταται ὁ ὑποδύμενος τὴν «γάτταν», καὶ ἀνταλλάσσουν δρομαίως ἀνὰ δύο τὰς θέσεις τῶν διερχόμενοι πλησίον τοῦ τελευταίου τούτου, προσπαθοῦντος νὰ συλλάβῃ τινά, ὅστις ὑποχρεοῦται νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ, οὕτω δὲ συνεχίζεται ἡ παιδιὰ Πελοπν. (Κυνουρ.) κ. ἀ. β) Ἐν τῇ φρ. ἡ γάττα καὶ τὸ ποντίκι, εἶδος παιδιᾶς κορασίδων, μία τῶν ὁποίων ὑποδύεται τὴν «γάτταν», ἑτέρα τὸ «ποντίκι», αἱ δὲ λοιπαὶ σχηματίζουν κύκλον κρατούμεναι διὰ τῶν χειρῶν ἢ «γάττα» προσπαθεῖ νὰ συλλάβῃ ἢ νὰ ἐγγίσῃ ἀπλῶς τὸ

«ποντίκι», τὸ ὁποῖον φεύγει δι' ἐλιγμῶν, εἰσερχόμενον καὶ ἐξερχόμενον τοῦ κύκλου διὰ τῶν μεταξὺ δύο παικτριῶν ἀνοιγμάτων ἐὰν τὸ κατορθώσῃ ἢ ἐὰν φωραθῇ μὴ ἀκολουθοῦσα τὴν αὐτὴν πρὸς τὸ ποντίκι πορείαν, θεωρεῖται ἀντιστοίχως νικήσασα ἢ νικηθεῖσα, ὅποτε γίνεται ἀντικατάστασις τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἄλλης ἢ καὶ ἀμφοτέρων, καὶ οὕτω συνεχίζεται ἡ παιδιὰ Μακεδ. (Φλόρ.) Πελοπν. (Γορτυν. Μαντίν. Κυνουρ.) Στερελλ. (Λαμ.) κ. ἀ. Πβ. γαττίτσα 2β. γ) Ἐν τῇ φρ. ἡ γάττα με τὰ ψάρια, εἶδος παιδιᾶς κορασίδων, καθ' ἣν αὐταὶ σχηματίζουν κύκλον ἀλληλοκρατούμεναι διὰ τῶν χειρῶν, πλὴν δύο, ἢ μία τῶν ὁποίων ὑποδύεται τὴν «γάτταν» καὶ μένει ἔξω τοῦ κύκλου, ἢ δὲ ἑτέρα τὴν «μάνναν» καὶ φυλάσσει τὰ «ψάρια» (δηλ. ὀλίγα ξυλαράκια τοποθετούμενα εἰς τὸ κέντρον τοῦ κύκλου) ἢ κυρίως παιδιὰ συνίσταται εἰς τὴν προσπάθειαν τῆς «γάττας» νὰ ἀρπάσῃ μερικὰ ἢ ὅλα τὰ «ψάρια», ἐπωφελομένη ἀπροσεξίας τινὸς τῆς «μάννας» καί, ἐν περιπτώσει ἐπιτυχίας, εἰς τὴν καταδίωξιν τῆς ὑπὸ τῆς τελευταίας, μεθ' ὃ ἰσχύουν τὰ ἐν τῇ προηγουμένη περιπτώσει ἐφαρμοζόμενα ὡς πρὸς τὴν ἀντικατάστασιν τῆς ἀποτυχοῦσης καὶ τὴν συνέχισιν τῆς παιδιᾶς Ἡπ. (Ζαγόρ.) Πελοπν. (Γορτυν. Μαντίν. Κυνουρ.) κ. ἀ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τύπ. Γάττα ἈΡουμελ. (Σωζόπ.) Κάβο-Γάττας Κύπρ. Πβ. καὶ γάττος.

γαττάγι τό, ἀμάρτ. γατ-τάγι Εὐβ. (Κονίστρ. Κουρ. Κύμ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γάττα καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -άγι, δι' ἣν ἰδ. Στ. Καρατζᾶ, Ὑποκορ. Κύμ., 17 κέξ., 31, 46.

Γαττάκι 1, ὁ ἰδ.

γαττάγλειμμα τό, ἀμάρτ. κατθάγλειμμα Μέγαρ. κατθάγλειμμα Μέγαρ.

Ἐκ τῶν οὐς. γάττα καὶ ἄγλειμμα, δι' ὃ ἰδ. γλεῖμμα.

Τὸ καχεκτικὸν καὶ ἀκάθαρτον παιδίον. Συνών. ἰδ. ἐν λ. γαττόπαιδο.

γάττακας ὁ, Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) κάττακας Κρήτ. Ἐκ τοῦ οὐς. γάττος, παρ' ὃ καὶ κάττος, καὶ τῆς μεγεθοντ. καταλ. -ακας.

Γάτταρος, ὁ ἰδ. ἐνθ' ἄν.: Τὸ γαττάκι μας ἐγίνη ἕνας γάττακας μέσα σὲ λίγο γαιρὸ Κίτ. Μάν.

γαττάκι τό, κοιν. γαττάκ' κοιν. βορ. ἰδιωμ. γαττάτσι Εὐβ. (Βρύς. κ. ἀ.) Ἡπ. (Χιμάρ.) Σκυρ. γατ-τάτσι Εὐβ. (Κονίστρ. Κουρ. Κύμ. κ. ἀ.) καττάκι Κρήτ. (Σέλιν. κ. ἀ.) κατ-τάκι Κάσ. Ρόδ. κατ-θάκι Νίσυρ. Σίφν. Σύμ. Σχιν. κατ-θάτθι Κῶς Τήλ. καττάτσι Πάτμ. γατσάκι Ἡράκλ. κατσάκι Θήρ. Μήλ. Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. Βυζαντ. γαττάκιν (πβ. γάττα, γαττί), πιστουμένου ἐκ τοῦ παραλλήλου τύπου καττάκιν βλ. Συναξάρ. γαδάρ. στ. 170 (ἐκδ. Wagner, σ. 117): «ἐβλέπω, περιεργάζομαι, ἔχει κάττον ἢ γραῖα | χοντρὸν καττάκιν κόκκινον, τὴν τρίχα του ὁμοιάζει». Διὰ τοὺς τύπ. γατσάκι-κατσάκι, πβ. γαττί. Ὁ τύπ. κατσάκι καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἡ μικρὰ τὴν ἡλικίαν γαλῇ ἢ τὸ νεογνὸν τῆς γαλῆς κοιν.: Γέννησε ἡ γάττα μας κ' ἔκαμε τρία γαττάκια. Δῶσε λίγο γάλα 'ς τὸ γαττάκι κοιν. Τί σ' φταίει τοῦ γαττάκ' κὶ τοῦ βασανίζεις; Εὐβ. (Ἄκρ. κ. ἀ.) Εἶχαν ἕνα γαττάκ' διμένον ἀπ' τοῦ λιμὸ Ἀλόν. Ἡ κάτ-θα μας ἤκαμεμ-βένδε κατ-θάτθια Κῶς Τὸ κατσάκι νιασουρίζει Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) || Παροιμ. Ἡ γάττα τὰ γαττάκια της, κ' ἡ μάννα τὰ παιδάκια της (ἐπὶ τῆς ἰδιαίτερας στοργῆς ἣν αἰσθάνεται ἐκάστη μήτηρ διὰ τὰ ἴδια τέκνα) πολλαχ. || Ἄσμ.

